

ше дадено само на апостоли-ты; но въ 17-тый стихъ като говори Христосъ за коѣхъ да е мѣстѣхъ църквѣхъ, и въ 20-ый стихъ за кои да сѣхъ двама или трима които сѣхъ събрани въ негово име, и като има подобны обѣщанія въ другы мѣста (Мат. 7; 7, 8: 21; 22), то по добръ е да разбирамы че това обѣщаніе не бѣше дадено само на апостоли-ты; но и на всякъ мѣстѣхъ църквѣхъ и на всички-ты Христіаны, особенно когато ся събиратъ за неговѣхъ-тѣ работѣхъ и просятъ отъ него мудрость и управленіе.

П. Що ся учимъ отъ тоя стихъ за Христіанско съгласіе?

О. Учимъ ся колко е важно и необходимо. Съгласіе-то спомага на молитвы-ты на другы и може да стане причина на слазѣніе-то на Св. Духа и обращаніе на мнозина отъ смъртъ въ животъ; а несъгласіе-то прѣпятствува на молитвы-ты на другы (1 Пет. 3; 7), оскърбява Св. Духа (Еф. 4; 30), и може да стане причина за вѣчно погубленіе на много безсмъртны души. За това всякой Христіанинъ е длъженъ да ся труди колкото може да пѣма никакво несъгласіе между него и другы Христіанскы братія.

П. Когато Христосъ казува че всяко нѣщо което просимъ отъ Бога ще ни бѣде, какво условіе трѣбува да разбирамы?

О. Трѣбува да разбирамы че онова което просимъ е прилично и по неговѣхъ-тѣ волѣхъ. “Ако просимъ нѣщо по неговѣхъ-тѣ волѣхъ, слуша ны” 1 Іоан. 5; 14. “Просите и не получавате, за-